

Радомир Мићуновић

Од слушње до завршне коџе

СЛУТЊА

Иза хиљаду светлосних година, слутим,
трају прославе.
Можда ћу, изоштрених чула, осветљен у
свом безумљу чистом,
дознати, најзад, нешто немогуће што би
ме стало главе.
Јер исте ове магле, исте муње, исти бол у
овом чуду истом,
исписани су, далеко, у неком камену, под
листом.

ШУМСКИ САТ

Шпиља обрасла заласцима, на кичменом
ушћу.
У грудима невидљив сат, маховине пун.
Зупчаник, опао лист, у крв га вуче гушћу,
Казалке срцолике, дубоке као харпун.
Годове памћења мрка кора штити.
Налик понорници, песма се каткад јави.
Прсти времена, сталактити.
Змија оковратна што неосетно дави.
Кад месечина пред катуницама иза чела
осветли дубоку шуму, снатрећ',
брат и ја, за мирисима, с ројем пчела,
кремо, остављајући завичајне ватре.
Ал шумски сат нас непрестано враћа,

рањава мисао и обуздава раст.
Увек нас чекају иста саћа
и највећи мудрац – столетни храст.

ШПИЉА

1.
Рони шпиља у заласке.
Вирја се виром тумаче.
Поноћне гласе аласке
у заум невид умаче.
Од мреже већа ловина
рибару плете завез.
Оловна мудрост совина
затворена у кавез.
2.
Протутњаше године.
Сменише се предели.
Пресахнуле мождине.
Брегови оседели.
Зимзелена четка
хуји камним пладњом.
Шпиља, сан почетка.
И чешљугар над њом.

ГЛАВНА ТАЈНА

Волим те већ хиљаду година
иако се мењаш свакодневно.

Шта је то што ме за тебе веже
и помаже ми да те увек препознам?

Откривам те поново
у најскривенијим облицима.

Хоћеш ли ми рећи, пре но склопим очи,
има ли живота после смрти?

Или ћеш и даље, заљубљено,
играти са мном скривалице,
прећуткујући истину
због које трајемо?

НОСИЛАЦ СТАБЛА

Буди сам себи и отац и син.
Ако треба буди себи и брат.
Којих нема у теби су, ти си.
Њихова тоцила стави о врат.

У даљ крилоног откорачај.
Не слушај ни ћука ни кумрију.
Схвати колико ти дају значај
они који се од тебе крију.

ПОЈАТА

Праћен ројем и јатом,
мирисима и бојом слуђен,
застајем пред појатом
у коју не смем да уђем.

Шта ли је иза браве?
Паукова мрежа, коноп с вешом.
Плетеница косе, траве.
Ковчег са благом или лешом.

Празнина, мудрост, чуда.
Отвор подземног ходника.
На столу: решење суда
или порука претходника.

Призор озарен или уклет.
Међу зидовима: влага, жар.
Можда сечиво а можда букет
држи невидљив стражар.

Да ли станиште, лог,

скривају даске и шипраг?
Тек је живота целог
не прекорачих праг.

БРОЈАНИЦЕ

Грумен. Румен. Воће.
СТИЖУ ДАНИ СИВОЋЕ.

Трошак. Восак. Тамјан.
као књига без краја.

Душе. Тмуше. Прелудиј.
Тишина под којом се луди.

Сова. Ровац. Свеће.
Шишмиш нас облеће.

Ветар. Дрвета. камин.
Ћутимо, уклето сами.

Звона. Конак. папири.
Дођу нам каткад вампири.

Године. Крхотине. Пепели.
Казна од које смо стрепели.

ОДЛАЗЕ ДРАГИ ЉУДИ

Милораду Боројевићу

Најбољи другар из Пазове,
озбиљно начетог здравља,
знао је често да ме позове.
А више се не јавља.

Чудној девојци из Неделишћа
најлепша писма сам писао.
А њу је, у хаљини од лишћа,
ветар са пута збрисао.

Знао сам скоро све сањаре,
од Београда до Ниша,
трошио с њима младост и паре.
А онда све се стиша.

Одлазе драги људи
и остављају ми пакао.
А ја, к'о дечак луди,
певам да не бих плакао.

ЧЕТИРИ СУНЦА

Тог јутра појавише се четири сунца.
Није се знало где је која страна света.
Јесмо ли будни или то небо бунца?
Да ли нам стиже награда или освета?

Можда се расејаним звездама сјај враћа
пошто им је ноћ постала сувише кратка,
а можда нам казују васионска браћа
резултат неког невероватног задатка.

Шта са толиким истоцима да се чини,
помислих, док сам скидао мрену с очију.
Налазио сам се, одједном, у Атини,
Хелсинкију, Лос Анђелесу и Сочију.

Свака страна се на други начин збунила.
Небеско чудо увод је у немогуће.
Позива се најмудрији, усред бунила,
да растумачи четвороструко свануће.

ЗВЕЗДЕ ВАСКРСЛОГ БОЛА

Сву љубав долазећу цветна прошлост оте,
И мале карневале кроз градове чела.
Минуше задњи вали зрења и лепоте,
Под рушевином ноћи нестала слика бела.
Сву љубав долазећу цветна прошлост оте.

Умрла је, тако, у светлости свећа,
Не знајућ' за срећу коју живот пружа.
Пошао сам онда у пределе цвећа
И мислима набро бокор црних ружа.
Умрла је, тако, у светлости свећа.

У рањаву тишину укивам речи полако
Као мачеве, као звезде васкрслог бола,
А кестенови посматрају из даљине како
Уместо суза низ лице тече ми смола.
У рањаву тишину укивам речи полако.

КУЛА НЕСПОКОЈА

Самоћом рањен и зазидан
у кулу неспокоја,
Храним те тугом, срећан
што је била моја.

САМОСТ

У мноштву
чекати последњи воз,
бити један.
Баш тај и такав.
На перону осам.

Самоћа је мост ка себи.
А зјап дубок,
под нама и у нама.
Самост. Самштина.
Стосам.

УСУД

Не успева да се оствари

све што се лудо воли.
Нико не може искушењу
баш увек да одоли.

Од велике истине, често,
прекида се дисање,
јер по живот је опасно
судбоносно писање.

ТАЧКА

Најмањи кружић,
без белине.
једва се види
а не гине.

Зрнце тишине.
Завршна ката.
Крај реченице
и живота.

ПОДАЦИ О АУТОРУ

Радомир Мићуновић је у свету књижевности присутан преко четири деценије. Сарађивао у безмало свим познатијим листовима и часописима.

До сада објавио тридесетак наслова, што за најмлађе што за старије.

Неке збирке су му се појавиле на чешком, словачком, македонском и словеначком.

Сем поезије, пише критику и повремено преводи.

Победио је 1969. на Првом југословенском фестивалу поезије у Врбасу.

Добитник је Печата вароши сремско-карловачке.

Међу бројним и вредним признањима су и награде са именима домаћих великана Ива Андрића и Радоја Домановића.

Ималац Златне значке Културно-просветне заједнице Србије.

Заступљен у многим антологијама и превођен на више језика.

Мићуновић је рођен је 10. августа 1940. у Лозовику. Детињство провео у Великом Орашју и Новој Пазови, гимназију завршио у Старој Пазови, а Филолошки факултет (група југословенске и опште књижевности) у Београду, где и сада живи.

У Прагу је, на пример, његов *Албум звериња* штампан у 40.000 примерака и продат за свега три дана.

Поред литературе, бави се новинарством, шахом и енигматиком.

Био је новинар “БОРБЕ” и главни и одговорни уредник листа “Ехо”.

У поводу три и по деценије књижевног рада, појавила се лета господњег 1997. *Поејска маја Радомира Мићуновића* (Центар за информативне дјелатности Никшић и Центар за културу Стара Пазова), а *Нова њоејска маја* овог

песника је осврт на његова дела настала и објављена последњих година.

Збирке песама за одрасле: *Крилна окна* (Матица српска, Нови Сад 1970), *Дан и бездан* (Матица српска, Нови Сад 1974), *Одрон* (Матица српска, Нови Сад 1980), *Узидана мајла* (Побједа, Титоград 1981), *Кожни њовез* (Универзитетска ријеч, Никшић 1989), *Јава и друђи снови* (Ободски слово, Ријека Црнојевића 1997), *Неке давне њесме* (ГЕА, Београд 1997), *Лирика – изабране њесме* (Универекс, Подгорица 1997), *Мађична њоља* (Просвета, Београд 1997), *Козмођраф* (Просвета, Београд 2002) и *Изразак из њерфекџиа* (Бонарт, Нова Пазова 2002), *Мађична њоља и коменџари* (Подгорица, 2004), *Из њовестџи* (Просвета, Београд 2006), *Наслов* (БОНАРТ, Нова Пазова, 2007)

Објавио је и петнаестак збирки за децу.

Песмарице и сликовнице за најмлађе: *Звездани медведи* (Зрењанин, 1976), *Сањалиџије* (Ивањица, 1982), *Занимљива занимања* (Никшић, 1965. и 1966), *Албум живоџиња* (Праг, 1985, на чешком и словачком), *Од немира до свемира* (Београд, 1985), *Занимљиви занимања* (УР, 1986, на македонском), *Клиц за њоклиц* (УР, 1986, на словеначком), *Крилаџице, цврцова дискоџека* (Београд, 1088), *Лафоризми, Мајмунска њосла, Корални замак, Водени свеџи, Фауна без џауна, Жабљи њроскок, Леџ леџ бубамаро* (Београд, 1996), *Енци менџи њоименџи, Именик без џелефона, Зверке из њорбе моје њерке, Цикоџа и Ники, Немања на њоџезу* (Београд, 1997) *Повраџак у деџињсџиво* (Београд, 2001), *Малиџани и великани* (Нова Пазова, 2002), *Царица мрвица* (Земун, 2003), *Из Баџије моје маџије* (Београд, 2005), *Велики мали свеџи* (Београд, 2006)